

Morir a l'Eixample

Han trobat morta la vella del quart segona de dues cases més avall d'on visc jo

Montserrat Roig i Fransitorra va néixer el 13 de juny de 1946 i va morir el 10 de novembre del 1991. Des de Catorze, a la secció *25 anys sense Montserrat Roig* (<http://www.catorze.cat/grans/temes/904/25/anys/sense/montserrat/roig>), hem reivindicat setmanalment l'escriptora amb un article seu i una il·lustració feta a mida de Cristina Losantos (<http://www.cristinalosantos.com/>).

Il·lustració: **Cristina Losantos**

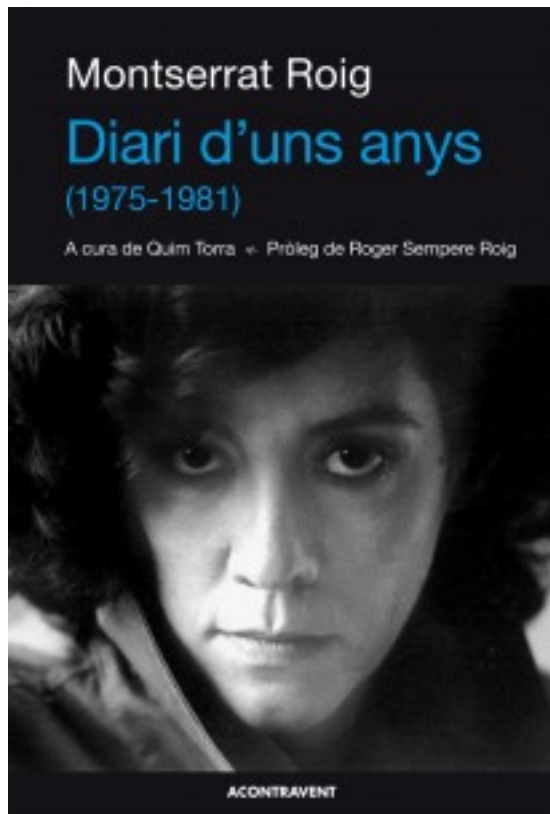
En un mes, els bombers han vingut dues vegades al meu carrer. Les porteres han sortit amb la bata de *boitiné*, els mossos dels magatzems de teixits han aturat els carros on traginaven les peces, el noi de l'adroguer ha deixat caure la cistella.

Les dues vegades que els bombers han vingut al meu carrer ha estat per a obrir els pisos de dues velles. Les velles de l'Eixample es tanquen amb baldes i forrellats. Les velles de l'Eixample tenen por dels lladres, dels violadors i del dimoni. Les portes amples i gruixudes no les defensen prou: cal ficar-hi barres de ferro horitzontals i tancar amb pany i clau totes les finestres. No sentir cap brogit de fora estant. Tancar l'oïda a les petjades somortes del veïns. Flairar amb prou feines l'olor de bròquil que s'enlaira dels celoberts. Les velles de l'Eixample, emmagrides, vídues de rendistes, agonitzen lentament amb un vitalici escarransit, amb una pensió escanyolida. Els marits la dinyaren d'hora: grassos fabricants de teixits que espeternegaren després d'un àpat, senyorívols, notaris que agonitzaren en olor de santedat.

Els pisos de l'Eixample, alts, amples i solitaris, de trespols adornats amb motlures modernistes, vidres esmerilats i baranes altives, aixopluguen avui velles solitàries i porugues que esperen pacientment la darrera hora entre olor de naftalina i Aromes de Montserrat.

Dues vegades, doncs, els bombers han vulnerat la calma ?eixamplària?. La primera fou per a salvar la vella del principal: trobaren la filla del farmacèutic a la cantonada, pell blana, esguard macilent, víctima d'un atac epilèptic. Bé, eren les escorrialles d'un atac de feia dos dies. El cos de la dona jeia entre piles i piles d'escombraries. Munts de diaris i de paquets de detritus. Sembla ésser que la del principal segona volia retenir, per a sobreviure, les pròpies deixalles. L'han salvada. I, de ben segur, la tornarem a veure passejar, entre somnolenta i orgullosa, amb les mateixes trenes de quan tenia quinze anys, pels carrers del barri. La segona vegada que han vingut els bombers ha estat més tràgica: han trobat morta la vella del quart segona de dues cases més avall d'on visc jo. Era la vella més agradable del barri: pintada, perfumada, amb un pitram de llotja del Liceu. Li deien la ?vídua alegre? i ningú no va saber si era vídua i per què sempre s'estava contenta. Els bombers trobaren el seu cadàver: feia dos dies que era morta.

A l'Eixample és fàcil que les velles morin soles. Són els darrers vestigis d'un món que s'acaba, un món atrotinat i silenciós. Aquestes morts donaran conversa per uns quants dies a les porteres i la dona de l'adroguer trobarà, qui ho sap, que la vida no és tan ensopida com de vegades pensem.

Article inclòs en el llibre

Montserrat Roig

Diari d'uns anys (1975-1981) (<http://www.acontravent.cat/llibre.php?id=41>)

© dels articles: hereus de Montserrat Roig

© foto coberta: Pilar Aymerich

© d'aquesta edició: A Contra Vent Editors, 2008

14 pensaments de Montserrat Roig, aquí

(<http://www.catorze.cat/noticia/2320/montserrat/roig/vida/llibres>) .